

РЕШЕНИЕ

№ 9955

гр. София, 12.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 172 СЪСТАВ, в публично заседание на тридесет и първи март през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: **ДЕСИСЛАВА Г. ИВАНОВА**

при участието на секретаря **МОНИКА В. АСЕНОВА**
като разгледа докладваното от **ДЕСИСЛАВА Г. ИВАНОВА** Гражданско дело № 20211110146023 по описа за 2021 година

„Т. С.” ЕАД е предявило искиове с правно основание с чл. 318, ал. 1 ТЗ, чл. 286, ал. 1 ТЗ и чл. 100, ал. 2 ЗС за постановяване на решение, с което да бъде признато за установено спрямо ответниците, че имат задължения към ищеца за заплащане на посочените от него суми за цена на доставена от дружеството топлинна енергия, начислена за процесния период, за мораторна лихва, за цена на извършена услуга за дялово разпределение за както и за пликва, начислена върху вземането за цена на услугата дялово разпределение.

Ищецът твърди, че между него и ответниците е възникнало облигационно правоотношение по договор за продажба на топлинна енергия, по което е доставил за процесния период на ответника топлинна енергия, като купувачът не е осъществил насрещната парична престация – да заплати установената покупна цена, обективирана в представените по делото фактури.

Ответниците, получили препис от исковата молба е е депозирал в законоустановения срок отговор на исковата молба, с който оспорва основателността на предявените искиове.

Прави и възражение за погасителна давност.

Съдът, като съобрази събраните писмени доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, съгласно правилата на [чл. 235, ал. 2 ГПК](#), намира за установено следното от фактическа и правна страна:

От представените по него доказателства се установява обстоятелството, че ответниците са прехвърлили правото на собственост върху процесния имот въз основа на транслативен акт, сключен в момент, предхождащ процесния период /л16-л. 18 от делото/ в полза на трето за спора лице, като прехвърлителите са си запазили правото на ползване

върху имота, от което следва, че ответниците са придобили качеството на страна по процесното правоотношение, като титуляри на правото на ползване върху имота, доколкото задължено лице по заплащане на процесните задължения е бил вещният ползвател на имота, носител на задължението за заплащане на режимните разноски по ползването му, съгласно разпоредбата на чл. 67 ЗЗД и същото има качеството на потребител на услугата по доставка на топлинна енергия, съгласно дефинитивната разпоредба на ЗЕ. През процесния период, видно от заключението от ССЕ, титуляр на партията на която е начислявано количеството топлинна енергия, доставяна до описания в исковата молба имот, е ответникът Г. Г., което обстоятелство също се явява в подкрепа на извода за това, че ответниците са потребителна процесната услуга.

При учредено право на ползване върху имот в полза на две лица, то всяко едно от тези лица е длъжно да плаща разноските, свързани с ползването му. И двете лица, в полза, на които е учредено право на ползване върху топлофициран имот, имат качеството клиенти на топлинна енергия за битови нужди по смисъла на [чл. 153, ал. 1 ЗЕ](#). Това означава, че същите две лица са договорно обвързани с ищеца във връзка с продажбата на топлинна енергия от топлопреносното предприятие, която се осъществява при публично известни общи условия. В случаите, когато повече от един длъжник се задължават към един кредитор, всеки от длъжниците отговаря към кредитора за своята част, т. е. касае се за разделност на задълженията. Солидарност на длъжниците (пасивна солидарност) е налице, когато няколко длъжници дължат една и съща престация на един кредитор и кредиторът може да иска изпълнение ѝ от всеки съдължник. Съгласно [чл. 121 ЗЗД](#) пасивна солидарност възниква само в определените от закона случаи, или когато е изрично уговорена между страните. В настоящия случай липсва правна норма или уговорка между страните по делото, според която двамата титуляри на вещното право на ползване отговарят солидарно за разноски по отопление на имота.

Доколкото по делото се установи че в полза на двамата ответника е учредено вещно право на ползване върху имота, като по него неса представени доказателства за погасяване на уреденото вещно право на ползване в полза на един от двамата ползване, в общите условия за продажба на топлинна енергия за битови нужди, както и в нотариалния акт за дарение липсва предвидена солидарност отговорност на двамата вещни ползватели за изпълнение на задълженията по плащане стойността на топлинна енергия, то се налага извода, че двамата ползватели следва да отговорят разделно поравно за плащането на процесните вземания.

Обратен извод не следва от представения по делото от представения по делото акт за сключен граждански брак, от който се установява, че вещните ползватели са били в брачно правоотношение през процесния период, доколкото основание за ангажиране на тяхната отговорност не произтича от факта на наследствено прехвърляне на бездялова съсобственост върху имота, а от качеството им на вещни ползватели.

По делото няма доказателства, а и твърдения, че надареният, след като е придобил правото на собственост върху имота е подал до ищеца заявление за откриване на партията,

няма и доказателства, че такава е откривана на негово име, напротив, от заключението от ССЕ се установи, че през целия период партията се е водила на името на ответника Г..

Ето защо съдът приема, че отговорността на ответниците по процесните искиове следва да се ангажира за процесния период при условията на разделност, а не на солизарност, при каквито условия е претендирана от ищеца.

След анализ на фактите, отразяващи доставената и отчетена топлинна енергия, вкл. и енергията за разпределение – в процесната абонатна станция и в апартамента на ответника, вещото лице, работило по СТЕ, изяснява, че отчитането на постъпилата топлинна енергия в процесното жилище е извършено на базата на показания на 3 на броя топломери, монтирани в процесния обект.

По делото е допусната ССЕ, от чието заключение се установява, че цената на топлинна енергия, доставяна за периода м. 11.2016 г.-м.04.2019 г. цената на топлинна енергия възлиза на сумата от 6921.96 лв.

Съдът намира именно периода - м. 11.2016 г.-м.04.2019 г. за релевантен при определяне на това за какъв размер следва да се уважи процесното вземане на ищеца поради следното, а именно:

От ответниците е направено възражение за изтекла погасителна давност.

Съгласно задължителните за правосъдните органи тълкувателни разяснения на ОСГТК на ВКС, дадени в ТР № 3/2011 г. от 18.05.2012 г., "Вземанията на топлофикационни, електроснабдителни и водоснабдителни дружества, както и на доставчици на комуникационни услуги също съдържат изброените признаци на понятието, поради което са периодични плащания по смисъла на [чл. 111, б. "в" ЗЗД](#) и за тях се прилага тригодишна давност".

Заявлението по реда на чл. 410 ГПК е подадено на 08.01.2020 г., поради което в този момент е прекъснато теченето на погасителната давност.

Съгласно чл. 33, ал. 1 от ОУ на ищеца, приети през м.06.2016 г. клиентите са длъжни да заплащат месечните дължими суми за топлинна енергия по чл. 32, ал.1 и ал.2 в 45-дневен срок след изтичане на периода, за който се отнасят.

За вземането за м. 11.2016г. този срок е изтекъл на 14.01.2017 г., т.е. вземането за цена на топлинна енергия за м.11.2017г. следва да се приеме за първото по време вземане, включено в непокрития по давност период.

В рамките на заповедното производство поради направено изрично признание от страна на длъжниците, обективизирано в подаденото от тях възражение, в полза на заявителя е издаден изпълнителен лист, включващ главница в размер на 3368.29лв. за периода м.11.2016г.-30.04.2019г.

Установи се че именно периодът м.11.2016г. -30.04.2019г. е непокрит по давност, през него е доставяна топлинна енергия на цена от 6921.96лв., като за сумата от 3368.29 лв.

е издаден изпълнителен лист, т.е. ищецът исковите се явяват основателни до общия размер от 3553.67 лв., от който размер всеки от ответниците отговоря за сумата от по 1776.83 лв., до която сума следва да се уважат всеки от исковите и да се отхвърли за разликата до пълния предявен размер от 4088.29лв. и за периода м. 06.2016г. до м.10.2016г.,вкл.

Относно исковите с правно основание [чл. 86 ЗЗД](#).

Съгласно чл. 33, ал. 1 от ОУ клиентите са длъжни да заплащат месечните дължими суми за топлинна енергия по чл. 32, ал.1 и ал.2 в 45-дневен срок след изтичане на периода, за който се отнасят.

Установи се че отговорността на ответниците по процесните искове следва да се ангажира за периода от м.11.2016г. до м.04.2019г. като същите са изпаднали в забава на 15.01.2017г.- а ищецът претендира обезщетението за забавено плащане от 15.08.2017г., предвид обстоятелството, че общата фактура е издадена на 3.07.2017г. За периода 15.08.2017г. до 17.12.2019г. вземането за мораторна лихва, текло върху непогасената част от главницата възлиза на сумата от 776.98 лв. За този период е издаден изпълнителен лист за мораторна лихва за сумата от 405.02 лв., от което следва, че това вземане е основателно до сума в общ размер от 371.96 лв., като всеки от ответниците отговоря за сумата от по 185.98лв., до която сума следва да се уважат тези искове и да се отхвърлят за разликата до пълния предявен размер от 491.59лв.

Относно исковите за присъждане на вземане за такса за дялово разпределение:

Съгласно чл. 36 от действащите през процесния период ОУ, приети с Решение по Протокол No 7 от 23.10.2014 г. на Съвета на директорите на "Т. С." ЕАД и са одобрени с Решение No OY-1 от 27.06.2016 г. на КЕВР, на основание чл. 150, ал. 1 от Закона за енергетиката, Клиентите заплащат цена за услугата "дялово разпределение", извършвана от избран от Клиентите Търговец, като стойността ѝ се формира от: 1. Цена за обслужване на партидата на Клиента, включваща изготвяне на изравнителна сметка; 2. Цена за отчитане на един уред за дялово разпределение и броя на уредите в имота на Клиента. 3. допълнителна цена по оценоразпис, определен от Продавача, за отчитане на уредите за дялово разпределение, извън обявените от Търговеца дати.

В случая по делото не е депозиран договор , сключен между ищеца и дружеството, извършващо услугата дялово разпределение, въпреки, че такъв фигурира в описателната част на приложенията към исковата молба.

Предвид на това, че по делото не е представен действащ към момента на съществуване на процесното облигационно правоотношение договор, удостоверяващ в какъв размер е уговорена между ищцовото дружество и дружеството, извършващо услугата дялово разпределение цената на услугата за дялово разпределение и срока за изпълнение на задължението за нейното заплащане, този иск и акцесорният му иск по чл. 86 ЗЗД следва да се отхвърлят като недоказани./представеният на л. 31 от делото договор е за срок от три

години и е с първи изравнителен период, обхващащ времето от 01.05.2007 г. до 30.04.2008г.

С оглед изхода на правния спор пред настоящата съдебна инстанция по правилата на чл. 78, ал. 1, вр. ал. 8 ГПК следва в полза на ищеца да бъдат присъдени и сторените от него деловодни разноски за платена държавна такса в размер, юрисконсултско възнаграждение в размер, определено съгласно правилото на чл. 78, ал. 8 ГПК, вр. чл. 37 от Закона за правната помощ, вр чл. 25 от Наредбата за заплащането на правната помощ, депозит за вещо лице в исковото и заповедното производство в общ размер от 904.7 лв.

В полза на процесуалния представител на ответниците следва да се присъдят разноски за адвокатско възнаграждение в размер на от по 82 лв. за процесуалното представителство в исковото и заповедното производство или общо в размер на 164лв.

Така мотивиран, Софийският районен съд

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО в отношенията между страните, че Т. С.” ЕАД, ЕИК ЕИК по икове с правно основание чл. 79 и чл. 86 ЗЗД има вземане към Б. Г. Г., ЕГН ***** и срещу Г. С. Г., ЕГН ***** за сумата от 1776.83 лв., представляваща цена на топлинна енергия за периода м. 11.2016г. до м.04.2019г., ведно със законната лихва от 08.01.2020 г., като ОТХВЪРЛЯ исковите за разликата до пълния предявен размер от 4088.29лв. и за периода м. 06.2016г. до м.10.2016г.,вкл. ; както и вземане за сумата от по 185.98лв., представляваща мораторна лихва за периода м. 15.08.2017г. до 17.12.2019 г., като ОТХВЪРЛЯ всеки от исковите до пълния предявен размер от 491.59лв.;

ОСЪЖДА Б. Г. Г., ЕГН ***** и срещу Г. С. Г., ЕГН ***** да заплати на Т. С.” ЕАД, ЕИК ЕИК сумата от по 452 лв., представляваща сторените от него деловодни разноски за платена държавна такса в размер, юрисконсултско възнаграждение в размер, определено съгласно правилото на чл. 78, ал. 8 ГПК, вр. чл. 37 от Закона за правната помощ, вр чл. 25 от Наредбата за заплащането на правната помощ, депозит за вещо лице в исковото и заповедното производство.

ОСЪЖДА Т. С.” ЕАД, ЕИК ЕИК да заплати на адв. В. Ф. С., разноси за адвокатско възнаграждение +общо в размер на 164лв.

Решението е постановено при участието на третото лице помагач Т. ООД.

РЕШЕНИЕТО може да бъде обжалвано с въззивна жалба пред СГС в 2-седмичен срок от връчването му на страните.

ПРЕПИС от настоящото решение да се връчи на страните!

РАЙОНЕН СЪДИЯ:

Съдия при Софийски районен съд: _____